

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

juuni 2025 nr 116

SÕNA

Apostlite palve järel kõikus paik, kus nad olid koos, ja nad kõik täideti Püha Vaimuga ja nad kõnelesid Jumala sõna julgesti. Ap 4:31

MÕTE

Kristus tuli, tegi oma töö ära ja lahkus taas. Nüüd on meie kord. Elame Püha Vaimu ajastul, sest Tema on see, kes kogudusele oma väe abiks annab. Ilma Temata me ei suudaks midagi teha.

Alanud on kirikuaasta teine, nn pühadeta pool. Esimeses pooles meenutasime seda Kristuse tööd. Teises pooles on esikohal inimese ja kiriku vastus sellele, mis juba tehtud. Mis on see vastus? See on usk. Inimese ja kiriku vastus on usk. Kuid usk ilma tegudeta on surnud.

PALVE

Issand, anna meile julgust muuta asju, mida muuta saame, leppida asjadega, mida me muuta ei saa ja tarkust neil vahet teha. Aamen

EESTI TEOLOOGE - AUGUST PÄHN

AUGUST PÄHN: "KUI USKLIK EI ÕPI TUNDMA PIIBLIT, SIIS MIS TALLE ÜLE JÄÄB?"

August Pähn sündis Rõuge kihelkonnas 1904 aastal, lihtsas perekonnas. 1930 aastal lõpetas ta Tartu Ülikooli usuteaduskonna teoloogia ja religiooniõpetuse erialal. 1931-1941 aastani oli ta EELK Koeru Maarja Magdaleena koguduse õpetaja, seejärel aastatel 1935-1939 ka Rakke kiriku hooldajaõpetaja. 1940 aastal, 14 juunil sai Pähn Järvamaa Omakaitse Sihtkapitali juhatuse liikmeks. August Pähn unistas iseseisvast Eestist. Töötades Rakke kiriku hooldajaõpetjana seadis ta koguduses sisse iganädalased piiblitunnid, mis pidid suunama koguduseliikmeid argisest kõrgemale mõtlema. Pähn oli tõsine Jumalasulane.

"Kui usklik, (ristiinimene) ei õpi tundma Piiblit, siis mis talle üle jääb? Ta jääbki pidevalt otsima." Rakkess algatas Pähn ka nii nimetatud naiste kodugrupi töö, mille sisuks sai Piibli uurimine piltlike näidete varal. Pärast sõda ja Siberit töötas ta Võnnu koguduse õpetajana. August Pähn lahkus taevastele radadele 4. juunil 1963.aastal.

SURNUAIPÜHA KADRINA KALMISTUL

29. juunil kl 11

Jumalateenistused toimuvad kirikus iga kuu 2. ja 4. pühapäeval algusega kl 11. Tere tulemast!

Skänni QR
ja toeta oma
kodukogudust
AITÄH!

KARIN-KRISTEL HANSSON. VASTASMÕJUD

IV peatükk

Veebruari lõpp näitas Nögesnõmmel ilma poolest veel talve. Suured vesised lumehelbed langeid asfaldile ja sulasid kohe. Herbert Linnar oli teel bussiootepaviljoni, seljas määratud kollane jope ja üle õla riidest turukott. Mõõduvad inimesed saatsid ta suunas võõristavaid pilke, aga mees võdistas vaid niiskuse ja pohmelli tõttu õlgu. Ta võpatas, kui nägi kirikuõpetajat endale vastu tulemas. Mõne silmapilgu jooksul tunnistasid mehed teineteist:

“Kas Lauri on sul kodus?” küsis Ploompuu.

“Ja ei tea kus ta siis peaks olema? Loomulikult on ta kodus. Õpetajahärra, vabandage, aga teie olete täna juba teine inimene, kes topib oma nina minu poisi ellu. Õigemine, sinna, kuhu teil seda üldsegi tarvis toppida ei ole. No ütlege ometigi, mida mu jõnglane teinud on, et kõik temast muudkui midagi tahavad?”

“Herbert, tundub, et sul on vist halb päev?”

“Muidugi on halb, härra Ploompuu! Väga halb hommik on. Kus on nüüd teie kõrgesti kummardatud Jumal? Miks ta mind, vaest meest, ei aita?”

Herbert vaatas kirikuõpetajat peast jalatallani: tema hästi istuvaid halle ülikonnapäikse ja selle peal kampsunit ning lumivalget sullejopet. No mis viga nii riides käia, kui kõik elu korras on ja tolle kõigekõrgemaga ka suhted parimad. Ploompuu vaikus. Midagi selles end käest lasknud “kunstnikuhärras” tegi teda väga rahutuks. Hoolikalt hääletooni rahulikuks sundides hakkas kirikuõpetaja rääkima: “Herbert, nüüd, kus Nögesnõmmel on juhtunud traagilisi sündmusi, just nüüd tuleb teha, mis tarvis. Ära enam joo! Katsu vähemalt mitte tarbida ja kui ise hakkama ei saa, tule minu poole ja räägime! Lauri on sul ju lahtise peaga poiss, õpihimuline ja kui te end mõlemad korralikult kätte võtate, võib teie elust veel asja saada.”

“Võh. Muidugi, muidugi, rääkida oskate te kirikhärrad kõik! See teie amet ju ongi. Lõuapoolikuid lõksutada, seda te oskate, aga mina! Kes minu peale mõtleb? Nüüd räägivad kõik ainult Ummelase Toitsist, kui poisil juba kaks kätt risti rinnal? Kus te enne olite, armas kirikhärra, kui ehk oleks saanud veel tema heaks midagi ära teha! Üks rist ja viletsus oli temaga siin pidevalt. Elasid õe Diinaga kahekesi. Ja poiss ise, heldeke, kaval nagu rebane, Pihlaka Joonasega ajasid siin mingeid kahtlaseid asju. Härra Tungal küll üritas teda siin õigele tee suunata, rääkis kasvatuses ja lõimumisest. Ah, ei mina seda usu!”

“Ja teie, Herbert arvate, et poiss seda kõike meelega tegi?”

“Kus mina pean seda teadma, õpetajahärra! Oma Laurile ma ütlesin, et hoidku sellest Ummelase poisist heaga eemale, et ta ei ole hea poiss. Et otsast otsani krutskeid ja kelmusi täis ja nii edasi. Aga Lauri, kus kukkus alles minu peale lõugama, et minusuguste põlvkond ei teadvat noorte elust enam midagi ja jätku ma teda parem heaga rahule. Et ta ei räägigi selle Ummelase poisiga.”

Kirikuõpetaja oli mõnda aega sõnatu. Härra Linnari huultelt purkus sõnu nagu kuulipildujast. Mehel oli vist eelmisel päeval ikka väga kõva pidu olnud, et nüüd nii kõva meest mängis. Ploompuu oli läbinud suhtlemispsühholoogia kursused ja mõistis, et sõltlasele on väga raske midagi selgeks teha, kui üldse. Nende mõttemaailm lihtsalt ei harmoneeru tõelise eluga. Nad ei näe paraku kaugemale, kui järgmisesse hetke. Herbert kas jätab joomise maha või see allakäigu trepp on veel kiirem. Kirikuõpetaja ohkas ja ütles:

“Aga mingisugune lahendus peab ju ometi paistma! Su Lauri, kui ta vaid suudaks, kui te vaid suudaksite

omavahel maha istuda ja lihtsalt rääkida. Mis halba sellest siis ikka võib sündida?”

“Halba või mitte halba, õpetajahärra, aga lubage nüüd, et ma teile ühe asja üheselt selgeks teen: minu poiss pole selle Ummelasega läbi käind. Ta ei tunnegi õieti teada ja pealegi, mis puutun siia mina? On teine juba peaaegu täisealine, saagu ise hakkama!”

Ploompuu ohkas veel kord, jättis kunstnikuga viimaks jumalaga ja lasi tal bussijaama minna. Härra Linnar aga oli maruvihane. Rusikad määratud jope taskusse surutud, lonkis ta bussijaama poole ja pomises endamisi: “Kuri on kuri ja juua on hea. Mistahes joogist ringi käib pea.” Kohale jõudnud vaatas 49.aastane mees ringi. Kui nüüd tuleks keegi ometi, annaks seitse eurot. Siis saaks poodi minna ja “midagi” osta. Tagumikku pingile toetades hakkas Herbertil endast korraga äretult hale. Ta ei teadnud enam, mida ette võtta ülejäänud päevaga. Isegi korraliku kohvi ei suuda ta enam keeta ja näe, käed värisevad ka nagu poleks neil liigeseid ega luid. Mis see Ploompuu oli nüüd õelnudki, et rääkigu ta Lauriga. No rääkida ju võib, aga kas poiss teda ka päriselt kuulab. On teine end asja eest, teist taga õppimisega nii käest ära lasknud ja sõna ei kuula ka teine mitte üks raas. Herbert teadis, et isa võrdkujuna jätab ta palju soovida. Oli lausa mõistuse vastane, et ta oma ema oli lahkunud vaid kolm kuud tagasi ja jätnud nad poisiga maailma tõmbetuulte kätte. Jah, Piibli järgi valitsevat maailma üle Jumal, aga kui see Jumal teda nii kannatama paneb ja tema unustust ainult pooleteisest liitrist pudelist leiab, siis mis on see elu üldse väärt.

Härra Linnar teadis suurepäraselt, et Lauri püüab end teismelisena alles üles leida, et need kõik tema piiride ületamised on seotud küsimusega, et kui kaugele võib? Jah, kui kaugele siis? Herbert teadis ka seda, et kunst on kunstis kunsti näha, aga miks ometi ei osanud ta siis oma päevadega midagi mõistliku peale hakata? Bussijaama prügikastist vaatas talle vastu “Põltsamaa Teataja” koltnud serv.

Mees kookis selle vilunud liigutusega välja ja jäi suurt musta pealkirja üllatunult silmitsema. Järgmisel hetkel haaras ta käega kohast, kus teadis asuvat süda.

Järgneb...

PIIBLIVÕTI

PALM ehk DATLIPALM

"Õige lokkab nagu palmipuu", lauldakse psalmides (Ps 92,13). Kui Piiblis kõneldakse palmipuust, siis mõeldakse tavaliselt just datlipalmi. Datlipalm kannab maitsevaid vilju kuni 150 aastat. See palm võib kasvada kuni 30 m kõrguseks ja on ilus, sirge puu. Tõenäoliselt just datlipalmi oksti viibutades tervitati Jeruusalemma saabunud Jeesust. Need oksad kujutavad rahu ja küllust.

Datlid on Idamaades oluline toidus. Neid korjatakse puudelt sügiseti talve tulekuni. Datlid sisaldavad palju looduslikke suhruid, aga ka kasulikke antioksidante, kaaliumit ja kiudaineid. See vili on hea alternatiiv tavalisele suhkrule. Datleid süüakse toorelt, kuid kuivatatud datlid säilivad kaua. Võib valmistada täidetud datleid, hakkida neid salatisse või lisada ka pajaroogadele.

Elus kõik kordub. Eriti see, et kõik on iga päev uus.

Arvo Valton